HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

מתני' ביום הכפורים. מתחייב כרת: **גמ' אסורה באכילה.** משום שחיטת שבת: **ליומא.** [א]ואפילו בא לאכול בשר חי: **ונסבין חבריא.** בני הישיבה עלה על דעתם לומר דמתני' דפירשה רב דאסורה באכילה ליומא משום דקסבר מתני' רבי יהודה היא ודייק טעמא לקמן [טו.] מדקתני שבת דומיא דיום הכפורים מלמא אסורה באכילה ליומא [ב]דס"ל לתנא דמתניתין: **דר' יהודה.** מאיזו משנת רבי יהודה שמע רב דאסורה באכילה ליומא: **אפ' הדילועין.** התלושין: **ואפ' הנבלה.** אפילו מתה היום בשבת: **שאינה מן המוכן.** אתמול כשקדם היום לא היתה עומדת למאכל כלבים: **דלא איכן.** דלא אזדמנה לך: **הכא.** במתניתין נמי אתמול לא היתה עומדת לכך כדמפרש ואזיל לקמיה לגדל ולדות היתה עומדת ואסורה משום מוקצה ומוקצה אסורה מדרבנן: **נשחטה.** כשהיא שחוטה מבורר דלאכילה עומדת: **לא נשחטה.** כגון זו שלא שחטה אתמול ומסתמא לא הניחה על מנת לשחטה בשבת הלכך הוברר כשקדם היום לגדל עומדת: **והא ליה ליה לרבי יהודה בירה.** ולי בהמה בחייה לא לאכילה לאודה קיימא כי שחיט לה ביום טוב היכי מיסתברא דלמא מתאמול דעתיה לגדל הוה: **הלוקח יין מבין הכותים.** לאשמועינן דכותים חשודין על התרומה ואינן כעמי הארץ שהלוקח מהן מ"ל להפריש תרומה גדולה כדתנן (סוטה דף מח.) לפי שאלו יושבן כהן גדול בכל גבול ישראל וראה שאין מפרישין אלא תרומה גדולה בלבד אלמא אתרומה לא חשידי ואשמועי' הכא דכותים חשידי אתרומה כדקתני שני לוגין שאני עתיד להפרישם כו'. ומשנה זו קודם תקנה דגזרו על יינם גזירה: **אומר שני לוגין כו'.** אם אין לו כלים להפרישם (כו') [ג] או שהיתה חשיכה בליל שבת שאין שהות להפרישם: **הרי הן תרומה.** בתוכו למחר לוג: **ומיחל.** המעשר שני הואיל ויכול לתקנו באמירה בעלמא ולומר הרי הוא מחולל על מעות שיש לי בתוך הבית לא התירו לו חכמים לשתותו ולסמוך על הברירה אבל בתרומה ומאר מעשרות סמכינן אברירה ולאחר השבת כשיפרישם אמרינן הוברר הדבר שזו היא התרומה וזה לא שתה אלא חולין: **אוסרין.** אלמא לרבי יהודה ליה ברירה וחייש שמא תרומה שתה:

מתני' [א]השוחט בשבת וביום הכיפורים אף על פי שמתחייב בנפשו שחיטתו כשרה: **גמ'** [ב]אמר רב הונא דרש חייא בר רב משמיה דרב אסורה באכילה ליומא ונסבין חבריא למימר רבי יהודה היא הי רבי יהודה א"ר אבא רבי יהודה דהכנה היא דתנן [ג]במחתכין את הדילועין לפני הבהמה ואת הנבלה לפני הכלבים רבי יהודה אומר אם לא היתה נבלה מערב שבת אסורה לפי שאינה מן המוכן אלמא כיון דלא איתכן מאתמול אסורה ה"נ כיון דלא איתכן מאתמול אסורה א"ל אביי מי דמי התם מעיקרא מוכן לאדם והשתא מוכן לכלבים הכא מעיקרא מוכן לאדם והשתא מוכן לאדם מי סברת בהמה בחייה לאכילה עומדת בהמה בחייה לגדל עומדת א"ה בהמה לרבי יהודה בי"ט היכי שחטינן אמר לו עומדת לאכילה ועומדת לגדל [ד]נשחטה הוברר דלאכילה עומדת לא נשחטה הוברר דלגדל עומדת והא לית ליה לרבי יהודה ברירה מנא לן אי נימא מדתניא [ה]הלוקח יין מבין הכותים אומר שני לוגין שאני עתיד להפריש הרי הן תרומה עשרה מעשר ראשון תשעה מעשר שני ומיחל ושותה מיד דברי ר"מ רבי יהודה ורבי יוסי ור"ש [ו]אוסרין התם

השוחט בשבת כו'. אפילו במזיד [ז]בעי לאוקומי[ז] תימא אי במזיד היאך שחיטתו כשרה והא מומר לחלל שבתות אסור לאכול משחיטתו כדמוכח לעיל (דף ה.) ועוד דבגמ' בעי [ח]לאוקומי במזיד ורבי מאיר [ט]ורבי מאיר לית ליה בפ' עד כמה (בכורות ג.) ובפ' זה בורר (סנהדרין דף מז.) דמומר לדבר אחד הוה מומר לכל התורה כולה וי"ל דהתם בפרהסיא והכא בצינעא ומיהו למאי דמוקי כרבי מאיר קשה ועוד י"ל דמשום פעם אחת לא חשיב מומר וכן משמע בפרק ב' לקמן (דף לט.) דאמר השוחט את הבהמה לזרוק דמה לעבודת כוכבים ר"ל אמר מותרת ופירש בקונטרס מותרת באכילה ואתם גברא בר קטלא הוא כדאמרינן בפ' ד' מיתות (סנהדרין דף פא.) דמודה ר"ל דבר קטלא הוא מידי דהוה ממשתמה להר הבר מותר ועובדו בסייף ועוד אמרינן לקמן בסוף פרק שני (דף מא.) אפי' למ"ד אסור דבר שאינו שלו ה"מ עובד כוכבים אבל ישראל לצערי בעלמא קא מכוין ופריך מב' אוחזין בסכין ושוחטין אחד לשם אחד מכל אלו ואחד לשם דבר כשר שחיטתו פסולה ומשני הכא במאי עסקינן בישראל מומר והשתא כיון דמומר הוא בלא שום אחד מכל אלו תיפוק ליה דפסול אבל אי בחדא זימנא לא איתסר שחיטתו ניחא[ט]: **אמר רב הונא דרש חייא בר רב משמיה כו'.** תימה דבכל דוכתי משמע דרב הונא היה גדול ממנו בפ' יש בערכין (ערכין דף טז:) דהוה מלעיל ליה רב הונא לחייא בר רב ובפ' הלוקח בהמה (בכורות דף כב.) דל"ל חייא בר רב לרב הונא רבי פרש לה דבריה[י]: **ונסבין חבריא למימר רבי יהודה היא.** אבל לרבנן שרי באכילה אפילו בו ביום וא"ת והא אין יכול למולחה בשבת וי"ל כגון שעבר ומלחה אי נמי בלא מליחה נמי שריא באומלא אע"ג דאיכא לאו דדם הנבלע באברים כדאמר בפרק דם שחיטה (כריתות דף כא:) ה"מ היכא דפירש לאוכל [יא]אבל כל זמן שלא פירש מותר כדמוכח בפ' כל הבשר (לקמן דף קיח.) שהיו אוכלין כבד עד שלא נפלטו דמו דחלטי ליה בחלא [יב]ומיהו שרי וחלייה [יג] דאי חלייה אסור אימו נמי אסור דכי היכי דפליטו הדר בלע [יד]ואמר נמי התם [טו] ככר שתחב עליה בשר אסור לאוכלה אבל הבשר עצמו מותר ובפרק מפנין (שבת דף קכח.) גבי בשר תפל אסור לטולטו אמרינן דבר אוזוח שרי משום דחזי לאומלא ולקמן בשמעתין[טז] אמר השוחט לחולה בשבת מותר לברייא באומלא ומתוך כך נראה דבשר לגלי לא בעי מליחה כלל דדם האברים שלא פירש שרי וכן אומר ר"מ ולא מצינה כשגללה הבשר יפה ונפלטו כל הדם מן הבשר דשרי [יז]אלא אפי' לא נגלה כ"כ מותר ואע"פ שנפלטו מבפנים מגל זה לגל זה אינו אסור עד שיפרוש לחוץ כדאמרינן [יח] (כריתות דף כא) גבי ככר שתחב עליה בשר דאפי' מאן דאסר בשר אע"פ שלא יצא דמו עדיין [יט]והא דאמרינן בפ' כל הבשר (לקמן דף קיג.) גבי רב ששת דמלח גרמא גרמא תרי מ"ט לא משום דפרש בפ"ק דביצה (דף יא.) ושוין שמולחין עליו בשר לגלי לא משום דליתסר בלא מליחה אלא מנהג פרש לגמרי לחוץ מהאי גיסא קאמר והא דאמרינן בפ"ק דביצה (דף יא.) ושוין שמולחין עליו בשר לגלי לא משום דליתסר בלא מליחה אלא מנהג הוא למלוח בשר לגלי ובהקומץ רבה (מנחות דף כא.) דאמר מולחו והופכו וחוזר ומולחו גרסינן אמר רבה וכן לקדירה ולא גרסינן וכן לגלי[כ]: **מחתכין את הדילועין לפני הבהמה.** אומר ר"ת דמייירי [כא]כשנתלש מן המחובר בשבת דומיא דנבלה שנתנבלה בשבת ופ"ל לפירושו דאייר בעינן שאין לאסור הדילועין לא משום שמא יעלה ויתלוש ולא משום דלהוי כגרוגרות ולימוקין דתרי טעמי איכא לאסור דבר הנלקט מן המחובר דברים ביצה (דף ג.) אסרינן פירות הנושרין משום שמא יעלה ויתלוש וברים אין לדין (שם דף כד:) גבי עובד כוכבים שהביא דורון לישראל אם יש מאותו מין במחובר אסור ופי' בקונטרס דאפילו רבי אליעזר בן יעקב דאמר לקמן (דף לט.) מותר אע"פ שנתלש אינו אסור אלא בדבר שאינו מוקצה ואיירי הכא בדבר שאינו מוקצה ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [כב] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [כג] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [כד] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [כה] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [כו] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [כז] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [כח] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [כט] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [ל] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [לא] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [לב] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [לג] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [לד] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [לה] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [לו] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [לז] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [לח] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [לט] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [מ] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [מא] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [מב] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [מג] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [מד] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [מה] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [מו] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [מז] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [מח] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [מט] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [נ] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [נא] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [נב] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [נג] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [נד] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [נה] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [נו] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [נז] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [נח] אלא דבר שאינו עומד לגדל ולא לאכילה אלא לדבר אחר אינו אסור אלא מדרבנן ומיהו אפילו בדבר שאינו מוקצה אסור מדרבנן [נט